

”Tulette tietämään hyvän ja pahan niin kuin Jumala”

Aamun Koitossakin (1/2007) esitetty kutsu “realistiseen keskusteluun” paremman elämän puolesta – vaihtoehtona Jumalan tahdon noudattamiselle eli osallisuudelle Jumalan valtakuntaan – kuultiin jo paratiisissa: “Onko Jumala todellakin sanonut...?”

Tämä asenne on kaiken synnin perusta. Nykyään sitä edustaa voimakas ja monitahoinen new-age-ideologia, joka on läpäissyt kulttuurin kaikki tasot ja tullut syvälle Kirkkoonkin. New-age-ideologiassa ihmisten välinen yhteys sekä hyvä ja tyydytyksen tuova elämä ovat itsessään absoluuttisia arvoja. Näiden tieltä raivataan ensin “ahdasmielinen” dogmatiikka ja sitten kaikki muu, kuten “elämää kaventava” etiikka.

Kirkon dogmaattisen opetuksen minimalisoimisesta voimme lukea esimerkiksi Näköala -lehdessä (4/2006), jossa isä Heikki Huttunen painottaa, kuinka ekumeenisen liikkeen baasis – ylimalkainen maininta kristinuskon perusteista – on ”riittävä lähtökohta kristittyjen hengelliseen yhteyteen sekä yhteiseen palveluun ja todistukseen maailmassa.” Hänelle baasis on ”uskon ydin”, joka ”liittää kaikki siihen sitoutuvat Kristuksen opetuslapsiksi.”

Baasisen asettaminen Nikean ortodoksisen uskontunnustuksen tilalle hengellisen elämän ja kristillisen todistuksen perustaksi tarkoittaa uskosta luopumista, sillä ortodoksi on Kirkkoon liittyessään sitoutunut Nikean tunnustukseen sen kaikessa täyteydessä ja sen mukaisesti yhden, pyhän, katolisen ja apostolisen Kirkon traditioon.

Kun ihminen kieltää uskonsa, hän menettää kosketuksen Jumalan valtakuntaan. Sen jälkeen kaikki muukin Kirkon traditiossa näyttää vain elämää kaventavalta vanhentuneelta ahdasmielisyydeltä, kuten Isän koti näytti tuhlaajapojasta.

Ortodoksinen etiikka ei perustu Raamatusta tehtyihin matemaattisiin tilastoihin eikä kielitieteellisiin tulkintoihin. Se perustuu pyhien ihmisten kilvoittelussa ja kärsimyksissä hankkimaan kokemukseen ihmisestä ja Jumalasta – yhtäältä kokemukseen syntiinlankeemuksen aiheuttamasta ihmisen ja Jumalan erosta, turmeluksesta, himoista ja vääristymistä, sekä toisaalta kokemukseen Jumalan valtakunnan kirkkaudesta. He tietävät mikä minnekin johtaa.

Isä Alexander Schmemmann kuvaa kokemusta pahuudesta ja lankeemuksesta kokemukseksi ”jostain kallisarvoisesta ja täydellisestä, joka on erkaantunut omasta itsestään ja pettänyt luontonsa.” Se on kokemus ”lankeemuksen kertakaikkisesta luonnottomuudesta, josta kuitenkin on tullut oleellinen ja ’luonnollinen’ osa luontoamme. Kun tutkiskelemme pahuutta itsessämme ja itsemme ulkopuolella maailmassa, kuinka uskomattoman halpahintaiselta ja teennäiseltä näyttävät kaikki järjelliset selittelyt, kaikki pahuuden kaventaminen siisteihin ja järjellisiin teorioihin. Jos jotain opimme hengellisestä kokemuksesta, opimme, että pahuutta ei tule selittää, vaan kohdata ja käydä taisteluun sitä vastaan. Siten Jumala toimi. Hän ei selittänyt pahuutta. Hän lähetti ainoan Poikansa kaikkien pahuuden voimien ristiinnaulittavaksi tuhotakseen ne rakkaudella, uskolla ja kuuliaisuudella.” (Of Water and the Spirit, 23.)

Evankeliumi kutsuu katumukseen ja Jumalan valtakuntaan, ulos halujemme ja pelkojemme sikolätistä kohti vapautta ja Isän kotia. Tie kulkee läpi sodan, jota käydään rakkaudella, uskolla ja kuuliaisuudella. “Mahdotonta”, sanoivat apostolitkin. Katsoessaan omia syntejä ja vääristymiä ihminen joutuu epätoivon partaalle. Siksi tarvitaan suhteellistamatonta uskoa ja kuuliaisuutta, sillä Jumalalle kaikki on mahdollista.

Tarvitaan todellista kristillistä rakkautta, kanssakärsimistä, menemistä helvetin kuiluun kärsivän lähimmäisen mukana. Tämän tekee mahdolliseksi Jumalan valtakunnan toivo ja esimaku.

Näinä vaikeina aikoina monet katsovat paimeniin ja esipaimeniin odottaen selkeää ohjausta ja rohkaisevaa esimerkkiä.

Heikki Alex Saulamo

Aamun Koitto 6–7/2007